

Chuyện tàu cuối năm

Tháng 1 Năm 1991, tôi đang học năm thứ 2 Khoa Hóa, Đại Học Bách Khoa TP. HCM, Nguyễn Thanh Khiết học năm nhất Đại Học Y TP.HCM, Văn Kông Quang và Nguyễn Đức Phong học năm nhất khoa du lịch ĐH Kinh Tế TP.HCM và anh Nguyễn Hữu Toàn học năm nhất khoa Hoá Đại Học Bách Khoa TP. HCM (em thày Nguyễn Hữu Sinh, Giáo Viên Toán trường THPT Sào Nam và cũng là anh ruột Nguyễn Hữu Phòng - bạn chung lớp 12i, hiện là GV dạy môn Toán tại Q12, TP.HCM) cùng ở trọ chung tại căn nhà 98/10 Nguyễn Bá Tòng, cách ngã tư bảy hiện vài trăm mét, là nhà của cô họ tôi, cho tôi trọ ăn học không lấy tiền. Tôi rất thêm may bạn và ở trọ chung cho vui.

Ăn uống hàng ngày thì anh em góp tiền chung đi chợ Bà Hoa gọi đó và phân chia nhau nấu ăn. Ngày gọi cuối năm âm 1990, thi học kỳ 1 xong, năm anh em gọi là bàn chuyện về quê: anh Toàn và mấy có người yêu nên là còn bạn đi mua sắm đồ ra mua không đi mua cái vé tàu SG - ĐN, nên đành tạm chia tay tại hôm đó rồi sáng sớm mai ra ga Hoà Hông nhẩy tàu về quê.

Đêm chia tay có đến cả đĩa lòng xào nghêu mua ngoài chợ, ít khô mực chiên giòn và rượu gạo. Đêm đó tôi có bạn tôi: Trần Thanh Vũ, Huỳnh Quang Linh; Có thêm Soái là bạn của Phong, Quang và mấy đứa bạn trong xóm. Thế ng Vũ, Linh ra thuê tivi xem video và cuốn phim X (đi pin viên 00B). Nhảy xong say mèm cả bạn đàn hát đến khuya rồi xem phim đến gần sáng, rồi anh nhả mê đèo nhau băng xe đi ra ga Hoà Hông mua vé tiền lên tàu. Lên tàu rồi là đến quê rồi đó, vui chi là. Nhưng không đến giờ đi đâu, hôm đó ngày mùng một đêm trên tàu là nhẩy màn luồn lách nhân viên soát vé: chui vô toilet gọi thò tay ra móc cái mùi hôi rình, hay gọi ngay khúc nào hai toa, nghe tiếng rít rắng rồi, tiếng xìch xịch đi u đi u của đoàn tàu nổu là ngáy quên thì rồi xuồng đong ray lúc nào không biết. Trên tàu người ta gọi chốt cửa không có chốt nhúc nhích, gọi tràn ra cửa đi. Người có vé thì gọi trên ghế, người không vé thì gọi dưới sàn và phải đi tìm nhân viên soát vé kiếm thêm, nói chung giá cả có hơi. Còn tại tôi là cái thò và không có vé và không có tiền, bạn nhân viên soát vé đi lòng suýt buột sáng. Thế ng Quang ai xui khi nào làm quen mấy em gái như hai tuấn, đó thế ng khép nép nhẩy cái chốt gọi đi bên cạnh. Thế ng Khiết cũng lạnh chui vô gọi gọi mấy anh bạn đi coi bên cũng an toàn lắm. Chợt có tôi và thế ng Phong to con hơn xịu hơi chui chốt này đến nhẩy chốt khác, rúc toilet, ra chốt nào toa hút thuốc. Thế ng Quang thò tay tôi và Phong khám phá kêu gọi đi ít tiền còn đi chốt lên căn tin. Hai thế ng lên căn tin không dám kêu gọi ngoài hai tô mì gói nhẩy sôi. Nhân viên nhìn nhìn bạn tôi coi bạn hai thế ng này cũng không ‘ linh ‘: “ ăn đồ ng rồi đi

đều còn chờ cho người khác mua ông thôi". không thôi chờ cả lâu hơn nữa hai thằng đi vào toa của mình, không phải, toa có hai thằng bán đang ngồi, ôi sao giờ phút này mà có ai nhàn nhàn để người quen thì hay biết mấy, ít ra cũng mua một cái vé chung chi cho nó đỡ đỡ cái ăn thân. Chả là đến đến c toa mong đợi thì đầu lù lù xuất hiện mặt tay nhân viên soát vé mặc đồng phục màu xám, thằng cao to, bụng béo đeo cái tráp da trước ngực. Nó liếc mắt nhìn tôi rồi hỏi: 'vé đâu?'. Tôi và Phong đứng im không nói, mặt hơi lâu tôi nói như hàng xóm với phía toa: 'bạn tôi đi về'. Nó nói: 'đồng có sao?' rồi thu tay đem tôi một cái tráp giáng vào bụng, tôi lão đảo người và ngã xoài lên mấy người ngồi dẫm sần. Họ đều cười và nói: thôi em đi tìm chỗ nào trống trống mà ngồi. Tôi cũng đứng lên đến chỗ ngồi rồi nhìn thằng Phong kèp gần lại, cầm tay tôi dắt đi. Đến cuối toa thì gặp một chỗ nhân viên đang treo túi toa này, đằng ng nhìn cũng như một chiếc sofa, chỗ chỗ cho tôi và Phong đứng gần ngay lại lên xuống tàu, nơi đây cũng khá đông người chỉ xuống ga Móng Mán, lúc này khoảng 4h chiều. Sau khi lãnh củ đem, tôi tôi bụng trống nên có sofa trên tàu, mấy đứa đi nhàn nhàn và hàng rong nhìn chúng tôi cũng có vẻ thích cái nhìn, ít ra là cũng không chê chúng nó. Thôi rồi bạn nó xin mấy người sắp xuống ga Móng Mán cho tôi và Phong hai tấm vé và nói là khi bạn hỏi thì đưa vé ra và nói là quên xuống nhà ga và không quên dặn rằng: họ sắp đi ca và chuồn bỏ đi soát vé lại đó. Lúc đó tôi cảm thấy đau bụng và chợt nghĩ đến chuyện trả thù thằng soát vé béo. Lúc đó Quang và Khiết cũng biết sắp có soát vé nên ra toilet gặp chúng tôi cùng bàn kế hoạch đi phở tiếp. Tôi nói: 'nếu xuống ga nào đó thu tiền lại, tau sẽ đem lại thằng này một cái và nhẩy xuống ga đi về sau, bạn bay về trước' nhưng Khiết ngăn lại và nói: 'không được, về Trà Kiệu tau tính'. Đúng! nhà Khiết cách ga Trà Kiệu vài chục mét, là dân xóm ga nó rất rành chuyện này, tôi đồng ý nghe theo. Đúng lúc đó thì có hai nhóm soát vé từ hai phía đến cả hai toa kiểm tra. Chúng tôi thấy rất lo. Đây là thời điểm quyết định, nếu chúng tôi không đồng minh được vượt qua thì cả bạn sẽ đều bị bắt xuống ga Móng Mán. Thằng Quang bắt đầu làm quen với một cậu bé đến nhàn nhàn và nói: em cho anh mượn một chiếc ghế này đi, còn nhàn nhàn bán hàng đến bao nhiêu tiền thì anh gửi lại cho. Vì có cảm tình với chúng tôi nên nó đồng ý liền. Thằng Quang vội tháo áo quần ra rồi cởi ngang trước bụng, xắn gặp hai cái đùi quỳ bên thóp bên cao rồi lấy cái mỡ trắng trai màu đen cả thằng bé đi lên, tôi tôi nhìn xong phá lên cười. Thằng Khiết thấy vậy cũng làm y hệt với và mượn cái rồi đứng chờ, lo lắng tép nhấc gói bụng lá chuối, hỏi giá cả thằng bé rồi nói sẽ gửi lại cho em. Thằng khiết đứng gần ga Trà Kiệu có tiền kẹo với tôi đã từng bán hàng rong trên chuyến Đà Nẵng - Qui Nhơn nên gửi nó nhàn nhàn vai nhanh thôi. Tôi nhìn hai đứa giằng dụa chuyên nghiệp vậy. Thằng Quang cầm cái mỡ nhàn nhàn và mấy cái ly nhàn nhàn đi về hàng phía căn tin, vội vã nói: 'ai... nhàn nhàn chèn nóng không?'. Nó đi đến gần toa và đi đến mấy ly nhàn nhàn là vượt qua hai nhân viên soát vé, rồi vào toilet gửi cái mỡ rồi sắp lại để ngó vào căn-tin ăn mì gói. Thằng nhàn nhàn bán nhanh trí chia đôi đùm chờ rồi đi bán phía trước, thằng Khiết lúng túng theo sau, bán được nhàn nhàn, và đi theo hàng người nhàn nhàn. Còn tôi và Phong đến bạn như kêu cả đồng chung với khách sắp xuống ga Móng Mán, xong rồi dùng cái vé bạn nó cho lúc này lên lại toa khác. Đôi khi nhìn bài học cuộc đời không được học trên giảng đường mà được bạn như dạy cho quý thầy. Tàu đến ga Móng Mán, tôi lấy ít tiền còn trong túi kêu thằng Khiết: "nhóc, lấy anh mấy cây ch...!" rồi kéo thằng Phong bước xuống tàu. Hành khách bắt đầu ăn tối, đa phần là khách đem theo thức ăn có sẵn, còn số ít xuống ăn tại hoặc ăn hàng rong. Tôi và Phong ăn mấy cái ch... rồi mới hút chung một điếu thuốc, đồng nhìn sân ga chờ rình rình mua bán. Tôi thấy có nhàn nhàn bán gà luộc đi qua đi lại bên các cửa sổ tàu để tìm khách bán, khách có nhàn nhàn hỏi, trả giá mà bạn kia chê rẻ không chịu bán. Tàu đến 15' rồi khi đến chợ tiếp, chúng tôi cũng kèp phớt lên tàu. Nhìn qua cửa sổ tàu, tôi thấy bạn kia chờ bán gà luộc với giá khách đã trả trước đó. Khách cảm thấy đã qua cửa sổ, bạn bán gà cảm thấy

chạy theo vĩa đũa lên cho khách cầm cái đũa, khi lấy tiền đồ c rí thì nó chạy cầm lấy, thì bỗng dưng cái đũa gà đọt rí khỉ c, cái mình ỉ ỉ. Tôi và Phong ôm bỗng c ỉ. Tôi c ỉ không vì s ỉ đ ỉ đ ỉ trá mà c ỉ vì l ỉ n đ ỉ u tiên th ỉ y cái cảm c ỉ nh trong đ ỉ, m ỉ t chàng trai m ỉ i l ỉ n, m ỉ t s ỉ đ ỉ i trá tràn lan ghê g ỉ m. Tôi nhìn l ỉ i mình, m ỉ t th ỉ ng sinh viên đã b ỉ t đ ỉ u h ỉ c đ ỉ i trá: “nh ỉ y tàu” có x ỉ ng đáng không? Nh ỉ nh ỉ ng em bé bán gà kia? Th ỉ t ra tôi có th ỉ ti ỉ t ki ỉ m thêm đ ỉ mua m ỉ t cái vé xe nh ỉ ng tôi đã không làm đ ỉ c.

Tàu rí ga M ỉ ng mán là b ỉ n tôi c ỉ m th ỉ y yên tâm, cái yên tâm không ph ỉ vì không b ỉ soát vé ti ỉ p mà vì chúng tôi ngày càng g ỉ n đ ỉ n quê nhà h ỉ n, vì cái màn đêm s ỉ p buông xu ỉ ng đ ỉ c theo các qu ỉ đ ỉ i s ỉ che đ ỉ nh ỉ ng g ỉ ng m ỉ t ỉ u tú đ ỉ i trá, có khi kéo dài thêm cho nhi ỉ u th ỉ h ỉ. T ỉ ga M ỉ ng mán khách xu ỉ ng thì ít mà khách lên thì càng nhi ỉ u: m ỉ t s ỉ b ỉ n sinh viên b ỉ t ỉ ng xu ỉ ng ỉ các chuy ỉ n tàu tr ỉ c cũng tìm cách lên l ỉ i, rí b ỉ n móc túi, c ỉ p gi ỉ t cũng th ỉ a đ ỉ c chen vào ki ỉ m s ỉ ng. Hai đ ỉ a tôi v ỉ n chen đ ỉ ng ngay l ỉ i lên xu ỉ ng tàu, th ỉ nh tho ỉ ng Phong nh ỉ ng cho tôi có ch ỉ ng ỉ b ỉ t xu ỉ ng sà n tàu cho đ ỉ m ỉ i. Tôi đói l ỉ vì t ỉ qua đ ỉ n gi ỉ m ỉ ch ỉ ăn tô mì gói n ỉ c sôi, rí ng ỉ ng thi ỉ p đi lúc nào không hay.

Trong gi ỉ c ng ỉ ch ỉ p ch ỉ n tôi m ỉ v ỉ nh ỉ ng ngày vui s ỉ p đ ỉ n, nh ỉ th ỉ tôi không bao gi ỉ mu ỉ n xa rí quê h ỉ ng m ỉ t l ỉ n n ỉ a, tôi nghĩ s ỉ t đánh m ỉ t mình. Càng v ỉ khuya tr ỉ i càng l ỉ nh, gió cũng nhi ỉ u h ỉ n, lu ỉ n qua các khe h ỉ nghe nh ỉ các ti ỉ ng hú. Qua màn đêm m ỉ m ỉ tôi nhìn ra bi ỉ n: ‘bi ỉ n đ ỉ p và mệnh mỏng quá’. Sóng v ỉ n đ ỉ u đ ỉ u v ỉ vào các gh ỉ nh đá n ỉ chân núi, xa xa ngoài kh ỉ i lác đác có vài ánh đèn c ỉ a nh ỉ ng con tàu nh ỉ đang đánh b ỉ t ban đêm. Tôi yêu đ ỉ t n ỉ c tôi đ ỉ n nh ỉ ng nào?

Phong đánh th ỉ c tôi đ ỉ y khi tàu s ỉ p vào ga Nha Trang, đ ỉ nh ỉ ng l ỉ i cho khách lên và xu ỉ ng tàu. Chúng tôi chia tay m ỉ y em bán hàng rong m ỉ t cách b ỉ n rí n nh ỉ nh ỉ ng ng ỉ i b ỉ n chân thành nh ỉ t, đã giúp chúng tôi hi ỉ u thêm v ỉ cu ỉ c s ỉ ng quá khó khăn, nghi ỉ t ngã này. B ỉ n nó không quên dúm vào tay chúng tôi nh ỉ ng cái ch ỉ còn l ỉ i, tôi l ỉ ng im và quay v ỉ h ỉ ng khác.

Tàu rí ga Nha Trang, b ỉ l ỉ i ph ỉ bi ỉ n nghèo x ỉ xác: nhi ỉ u nhà hai bên đ ỉ ng tàu đi qua v ỉ n còn th ỉ p đèn đ ỉ u, nhi ỉ u nhà đã t ỉ t đèn đi ng ỉ s ỉ m. Tôi th ỉ m nghĩ không bi ỉ t sau này tôi có đ ỉ c đi v ỉ quê n ỉ a hay không? Nh ỉ l ỉ i nh ỉ ng c ỉ nh đi xe đò t ỉ quê vào Sài Gòn mà ám ỉ nh đ ỉ n t ỉ n bây gi ỉ: có gh ỉ ng ỉ đàng hoàng trên xe ch ỉ a ng ỉ nóng cái gh ỉ là n ỉ c heo t ỉ trên nóc b ỉ t đ ỉ u ch ỉ y xu ỉ ng, có khi t ỉ m c ỉ lên đ ỉ u, muôn mùi khó ch ỉ u. Càng v ỉ khuya tr ỉ i càng l ỉ nh h ỉ n, m ỉ i ng ỉ i xung quanh đã b ỉ t đ ỉ u co l ỉ i, áo len áo gió; còn chúng tôi ch ỉ có áo s ỉ mi. G ỉ n v ỉ sáng s ỉ ng tr ỉ n nên dày đ ỉ c h ỉ n, không th ỉ nhìn th ỉ y các ngôi nhà hai bên đ ỉ ng tàu đ ỉ c n ỉ a, nôn nao quá cũng không th ỉ ng ỉ đ ỉ c. Nhìn l ỉ i ch ỉ ng đ ỉ ng đã đi qua đ ỉ n hôm nay mình cũng ch ỉ ng là gì c ỉ, là gánh n ỉ ng cho ba m ỉ làm l ỉ ng đ ỉ u t ỉ m ỉ t t ỉ n ỉ quê nhà lo cho c ỉ b ỉ y con. T ỉ ng lai ỉ? Không th ỉ nói tr ỉ c đ ỉ c. Ban đêm tàu ch ỉ y nhanh h ỉ n và ít đ ỉ ng

hôm, hành khách đã bắt đầu xuống nhích lên, các nhân viên soát vé kiểm thêm cũng bắt đầu đi bán vé cho khách nằm ngửa phòng nghỉ của mình để kiểm thêm thu nhập. Thời buổi này ai đi cũng phải làm thêm bằng cách này hay cách khác để kiếm sống. Đa số người đi du nghĩ vậy, xã hội sẽ đi về đâu? Đã có một vài viên xén cướp giật nhích đi ra ngoài trên tàu mà hành khách càng đi phòng hơn, họ nhìn chúng tôi cẩn thận hơn vì chính chúng tôi nhìn thấy mình cũng không có gì khác biệt cướp giật trên tàu. Tôi mong cho tàu mau đến ga Trà Kiệu, mong cho tàu khi ngang qua đây chớ chớ mải đi để bọn chúng tôi có thể nghỉ xuống an toàn. Trong bọn đi, tôi là thằng cũng có chút ít kinh nghiệm như y tàu hơn, là là học sinh giỏi môn Vật Lý nên tôi nằm xuống các đồ nhích quán tính của Newton, chớ chớ tôi nghỉ ngon hơn. Tôi lo cho ba thằng bọn, không biết có trở về nhà đâu máu gì không đây?!

Nhưng tia nắng ban mai bắt đầu trải qua các cánh đồng, sương cũng bắt đầu tan trên các ngọn cây đồng lài như ngạt nồm lạnh. Một vài ngọn cây va vào mũi tàu vắng vài giọt nước lên mặt làm càng thích thú, quê hương là vậy, cảm giác đã gần hơn lúc nào hết. Xa xa là những cánh đồng đã thấy như ngườ nông dân vác cuốc ra đồng, như em bé thơ bò đi ăn, như ngườ nhích chớ đi chớ tôi càng thấy nôn nao.

Thông thường thì tàu đang chớ nhanh thì hiếm có ai dám nghỉ vì sợ nguy hiểm, tuy vậy khi qua các ga như các lái tàu vì lý do này hay lý do khác cũng cho tàu chớ chớ hơn, đó là đi mà 4 chúng tôi mong muốn. Chúng tôi đã đồng vào vị trí sẵn sàng, tôi sẵn nghỉ trải sau đó đến Khiết, rồi Phong và Quang nghỉ sau cùng. Tàu vào ga Trà Kiệu và giữ một chỗ để nghỉ rồi, tôi phóng ra trước tiên và chớ thật nhanh theo đoàn tàu rồi chớ chớ đến và đồng lài:ok. Khiết cũng vậy: ok luôn, thằng Phong hơi mải p bẻ nhích lăng ba vòng hơi trễ trễ a xiu, còn Quang thì thôi, té quá nắng lài lăng cù mải vòng đến nơi các thùng trong túi áo vắng mặt hết, phải quay ra tìm. Bọn tìm được các thùng duy thiêu một thùng mà Quang cũng không nói là thùng gì: 'thôi vậy là may mắn lắm rồi'. Bọn vào nhà Khiết cách đó vài chục mét, để cớ mải Khiết đãi cho mải cớ p bánh để p vào làm xong, ôi cái đói, lót để không gì ngon bằng. Lúc này là hơn 10h sáng. Tôi quên cớ vì cớ thù thằng soát vé béo, thôi đi mà quên đi!

Tôi không còn nhớ đã đi về đến nhà bằng phương tiện gì nhưng nhớ là có ghé vô nhà thầy Anh của tôi ở Gò Dầu để thăm và làc ít cảm ơn. Chúng tôi hạnh phúc vô cùng!

CHUYỆN TÀU CUỐI NĂM- NGUYỄN THÀNH LÊ

Viết bởi Quynh Truong web

Thứ 7, 08 Tháng 5 2019 08:08 -

Hai năm sau, Tôi may mắn nhận được một lá thư từ hai học bạn cũ của công ty Sài Gòn Petro: một học bạn hoàn toàn như khó khăn và một học bạn với kết quả học tập. Hôm phát học bạn có chủ Trần Thị Ngọc Diệp và chú Hải là đại diện của công ty Sài Gòn Petro trao thư và sau này tôi đã với đây công tác hơn 12 năm. Hôm phát học bạn có phóng viên Đài tiếng nói TP có hỏi tôi rằng: “bạn sẽ làm gì với hai phần học bạn này?”. Tôi trả lời: ‘Năm nay em sẽ không nhận tàu với quê nhà’. Câu phỏng vấn rồi lên.

27-1-2019- NGUYỄN THÀNH LÊ